

ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
YENİ KIBRIS DERNEĞİ
NEW CYPRUS ASSOCIATION

Σημερινή εκδήλωση "Πορτοκάλια στην παραλία της Αμμοχώστου"

Η μέρα ξεκίνησε με λειτουργία στην όμορφη και λιτή εκκλησία του Αγίου Εξωρινού στην παλιά πόλη της Αμμοχώστου. Πάνω από 300 άτομα ήταν εκεί, οι περισσότεροι Ε/Κ Βαρωσιώτες αλλά και αρκετοί Τ/Κ. Μετά την λειτουργία στο προαύλιο της εκκλησίας Τ/Κ τροβαδούρος με βαθειά εκφραστική φωνή και Ε/Κ που μετέφραζε τους τουρκικούς στίχους στα ελληνικά συγκίνησαν τους παρευρισκομένους με τραγούδι για την ελληνοτουρκική φιλία! Ακολούθως οι Ε/Κ & Τ/Κ συνδιοργανωτές "Αμμόχωστος η πόλη μου" και "Return fenced-up Varoshia part" κάλεσαν τον κόσμο να πάει στην παραλία του Κωνσταντία για την συνέχεια του προγράμματος.

Περπατώντας στην παραλία μετά από 2 χρόνια, από την τελευταία φορά που πήγα, ένοιωσα να με πλημμυρίζει η συγκίνηση από την απίστευτη ομορφιά της αμμουδιάς και του κρυστάλλινου νερού! Όλη η προσβάσιμη παραλία ξαναζωντάνεψε με Βαρωσιώτες να περπατούν πάνω-κάτω και παρά την θλίψη που ένοιωθαν βλέποντας την αγαπημένη πόλη τους εγκαταλειμμένη και στο έλεος της φθοράς του χρόνου, να λάμπουν ταυτόχρονα από το γεγονός ότι βρίσκονταν ξανά σε αγαπημένα μέρη!

Στην συνέχεια οι οργανωτές παρουσίασαν ένα σκουριασμένο τμήμα άρματος που συμμετείχε στην γιορτή του πορτοκαλιού πριν από 41 χρόνια και κάλεσαν τον κόσμο να το στολίσει με πορτοκάλια. Ακολούθως μαζεύτηκαν γύρω του κρατώντας 41 άσπρα μπαλόνια (ένα για κάθε χρόνο που είμαστε μακριά από την πόλη μας) με ευχές γραμμένες πάνω τους για τελική επιστροφή και στο πρόσταγμα τα άφησαν να πετάξουν ψηλά στον ουρανό την Αμμοχώστου.

Μετά οι συμμετέχοντες δημιούργησαν ανθρώπινη αλυσίδα με το σύμβολο της ειρήνης τραγουδώντας το όμορφο τραγούδι του Στέλιου Χιώτη "Χώμα που περπάτησα γη που νοσταλγώ" που περισσότερο από κάθε άλλο εκφράζει τα συναισθήματα των προσφύγων Αμμοχωστιανών και το "Η δική μου η πατρίδα έχει μοιραστεί στα δυο" που είναι η πιο κατάλληλη μελωδία και στίχος για τον εθνικό ύμνο της επανενωμένης Κύπρου!

Τέλος εμφανίστηκε μπροστά μας μια Τ/Κ χορωδία μαθητών & μαθητριών του δημοτικού σχολείου και άρχισαν να τραγουδούν κυπριακά τραγούδια στα τουρκικά και στα ελληνικά. Ξαφνικά συνέβηκε κάτι συγκλονιστικό, όπως τραγουδούσαν τα παιδιά αρχίσαμε όλοι να χειροκροτούμε ρυθμικά και προς μεγάλη μας έκπληξη ακούσαμε χειροκροτήματα από τα εγκαταλειμμένα κτίρια της Αμμοχώστου! Γυρίσαμε ξαφνιασμένοι και για λίγο νοιώσαμε ότι ζωντάνεψαν οι παλιές πολυκατοικίες ή ότι οι ψυχές όλων των νεκρών Βαρωσιωτών που πέθαναν με την πίκρα της προσφυγιάς είχαν μαζευτεί στις άδειες πολυκατοικίες και χειροκροτούσαν μαζί μας τα παιδιά! Φυσικά ήταν ο αντίλαλος του δικού μας χειροκροτήματος αλλά το φαινόμενο ήταν αρκετό για να μας συγκινήσει όλους με αρκετούς μάλιστα να μην μπορούν να συγκρατήσουν τα δάκρυα τους. Ο κόσμος άρχισε να χειροκροτεί πιο δυνατά και όσο δυνάμωνε το δικό μας χειροκρότημα τόσο δυνάμωνε το χειροκρότημα των πολυκατοικιών.

Τότε γεννήθηκε μια σκέψη στο μυαλό μου που θα ήθελα να την μοιρατώ και μαζί σας. Όσο περισσότερες τέτοιες αξιέπαινες πρωτοβουλίες γίνονται και όσο περισσότερος κόσμος συμμετέχει σε αυτές τόσο μεγαλύτερη θα είναι και η επιθυμία της πόλης της ίδιας για ελευθερία και αποδέσμευση από το συρματόπλεγμα! Και όταν θα συμβεί αυτό μέσα από τις κοινές προσπάθειες Ε/Κ & Τ/Κ η επανενωμένη Αμμόχωστος θα ανθίσει και πάλι και η αρμονική συνύπαρξη των κατοίκων της, ανεξάρτητα από ποιά κοινότητα κατάγονται, θα αποτελούν φάρο για την σταδιακή επανένωση ολόκληρης της Κύπρου και των νομίμων κατοίκων της!

Άλκης Σαρρής

Μέλος της Συντονιστικής Επιτροπής του Νεοκυπριακού Συνδέσμου

15/03/2015